

Sygn. akt I C 1057/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodnicząca: Sędzia Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Norbert Pajkert

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2020 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa **K. F.**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej

z siedzibą w W. na rzecz K. F. kwotę 13.638,79 (trzyście tysięcy sześćset trzydzieści osiem 79/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

a. od kwoty 13.230,82 (trzyście tysięcy dwieście trzydzieści 82/100) złotych od dnia 15 listopada 2017 roku do dnia zapłaty,

b. od kwoty 407,97 (czteryście siedem 97/100) złotych od dnia 3 września 2018 roku do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej

z siedzibą w W. na rzecz K. F. kwotę 4.733,00 (cztery tysiące siedemset trzydzieści trzy) złote tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje pobrać od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Z. kwotę 2.306,61 (dwa tysiące trzysta sześć 61/100) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1057/18

UZASADNIENIE

W dniu 30 marca 2018 roku K. F. wystąpiła z pozwem przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. wnosząc o zasądzenie kwoty 10.100 złotych tytułem części odszkodowania za uszkodzenie pojazdu B. (...) o nr rej. (...) na skutek kolizji drogowej z dnia 30 września 2017 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 listopada 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 407,97 złotych tytułem zwrotu kosztów sporządzenia opinii prywatnej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Jednocześnie strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych. W uzasadnieniu podniesiono, iż w dniu 30 września 2017 roku miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której doszło do uszkodzenia pojazdu B. (...) o nr rej. (...), którego właścicielem jest K. F.. Szkoda likwidowana była z ubezpieczenia OC sprawy kolizji. Zakład ubezpieczeń wypłacił kwotę 10.747,18 złotych tytułem kosztów naprawy pojazdu. Powódka podniosła, iż uzasadniony koszt naprawy pojazdu wynosi 23.978 złotych brutto, co wynika

z treści sporządzonego na jej zlecenie kosztorysu nr KOT/116/17.

(pozew – k. 4 – 9v.)

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew z 3 września 2018 roku wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniesiono, iż w toku postępowania likwidacyjnego decyzją z dnia 28 listopada 2017 roku pozwany ostatecznie uznał roszczenie powódki w zakresie kwoty 10.747,18 złotych odmawiając uznania roszczenia w pozostałym zakresie. Podniesiono także, iż wobec tego, że pojazd powódki jest autem poza okresem gwarancji, nieserwisowanym w (...), o nieudokumentowanej historii pojazdu sprowadzonym do Polski w 2016 roku, do którego dostępne są części alternatywne, normalnym następstwem szkody nie były wyłącznie naprawy przy użyciu części oryginalnych z logo producenta pojazdu, a wystarczającym do przywrócenia stanu poprzedniego będzie montaż innych części zamiennych. Pozwany dodał, iż nie można pominąć przy tym, że powódka w sposób nieuzasadniony uwzględniła w prywatnej ekspertyzie zakres szkód nie pozostających w związku z przedmiotową kolizją, tj. deformacja poszycia i nieregularne zarysowania na drzwiach przednich lewych oraz uszkodzona powłoka lakierowa na drzwiach tylnych lewych i ścianie bocznej lewej. Pozwany podkreślił fakt złożenia poszkodowanej oferty nabycia części zamiennych i materiału lakierniczego w cenach wskazanych w jego kalkulacji. Wskazano ponadto, iż żądanie zwrotu kosztów za wykonanie prywatnej kalkulacji naprawy nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Pozwany zakwestionował również datę, od której powód domaga się ustawowych odsetek od wskazanych roszczeń, gdyż mogą być wymagalne jedynie od daty wyrokowania.

(odpowiedź na pozew – k. 55 - 58)

Pismem procesowym nadanym 18 lutego 2019 roku pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo o kwotę 3.796,91 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 listopada 2017 roku do dnia zapłaty, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 13.896,91 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 listopada 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 407,97 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 marca 2018 roku do dnia zapłaty.

(pismo procesowe pełnomocnika powódki – k. 129, 129v.)

Na ostatnim terminie rozprawy pełnomocnik powódki poparł powództwo, a pełnomocnik pozwanego wniósł o jego oddalenie.

(protokół – k. 232, 232v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 września 2017 kierująca pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...), doprowadziła do kolizji drogowej na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...) w Ł., w której to został uszkodzony pojazd marki B. nr rej. (...) należący do pozwanej. Przyczyną kolizji było niezastosowanie się przez sprawcę do znaku A-17 i nieustąpienie pierwszeństwa powódce. Pojazd sprawcy zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń w ramach polisy (...).

(notatka policyjna - akta szkodowe (płyta CD) – k. 68, przesłuchanie K. F. – k. 214 w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi – k. 102)

Szkoda została zgłoszona w Towarzystwie (...) S.A

z siedzibą w W.. Pismem z dnia 2 października 2017 roku pozwany potwierdził przyjęcie zawiadomienia o szkodzie na pojeździe powódki. Sprawa zarejestrowana została pod numerem (...) - 01.

(akta szkodowe (płyta CD) – k. 68)

Pojazd został po kolizji naprawiony. Pomiędzy dniem szkody, a naprawą pojazd był badany przez przedstawiciela ubezpieczyciela. Samochód był kupiony jako używany od pierwszego właściciela w Polsce i posiadał jedynie zarysowania na drzwiach. Przed przedmiotowym zdarzeniem powódka nie dokonywała żadnych napraw blacharsko – lakierniczych. Nie było żadnych problemów z eksploatacją tego pojazdu.

(przesłuchanie K. F. – k. 214 w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi – k. 102, 102v.)

W związku z wykonaną diagnostyką systemów informatycznych przedmiotowego pojazdu wykazującą błędy w zakresie poduszki powietrznej bocznej po stronie kierowcy (...) spółka jawna wystawiła względem K. F. w dniu 27 listopada 2017 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 407,97 złotych.

(kopia faktury VAT – k. 26, wydruk wyników badania – k. 26 - 28v.)

Pismem z dnia 28 listopada 2017 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. poinformowała K. F., iż po ponownej analizie uszkodzeń oraz przeprowadzeniu dodatkowych czynności wyjaśniających przyznała na jej rzecz dopłatę odszkodowania w kwocie 9.478,04 złotych, wskazując iż całkowita kwota przyznanego odszkodowania wyniosła 10.747,18 złotych. Ponowna kalkulacja uwzględniła wymianę systemów poduszek powietrznych.

(bezsporne, a ponadto kopia pisma ubezpieczyciela – k. 15, k. 61, kalkulacja naprawy – k. 18 – 21, k. 61v. - 64)

Na zlecenie powódki sporządzona została przez (...) sp. z o.o. w Ł. kalkulacja naprawy uszkodzonego pojazdu, zgodnie z którą koszt jego naprawy wynosi 23.978 złotych brutto.

(kalkulacja naprawy – k. 22 - 25)

Powódka sprzedała przedmiotowy pojazd w maju 2018 roku.

(przesłuchanie K. F. – k. 214 w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi – k. 102v.)

W dniu 20 kwietnia 2016 roku (...) S.A. podpisała umowę o współpracy z (...) sp. z o.o., na mocy której (...) sp. z o.o. zobowiązała się do udzielania W. i klientom przez nią wskazanym rabatów na ceny nowych oryginalnych części zamiennych w celu ich wykorzystania w procesie likwidacji szkody w pojeździe. W dniu 2 listopada 2016 roku pozwany ubezpieczyciel podpisał porozumienie z (...) sp. z o.o., zgodnie z którym (...) sp. z o.o. zobowiązała się do udzielenia W. i klientom przez nią wskazanym rabatów na ceny materiałów lakierniczych w celu ich wykorzystania w procesie likwidacji szkody w pojeździe.

(poświadczone za zgodność z oryginałem kopie porozumień – k. 65 - 67)

Uzasadniony ekonomicznie, pełen koszt naprawy pojazdu B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 30 września 2017 roku wynosi 23.978 złotych (brutto) przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę dla prac blacharskich, mechanicznych i lakierniczych w wysokości 100 złotych za roboczogodzinę (netto). Przedmiotowy pojazd nie miał przeprowadzonej uprzednio żadnej naprawy blacharsko – lakierniczej, co może oznaczać, że samochód B. (...) nie posiadał zamontowanych części alternatywnych – innych producentów. Naprawa uszkodzeń tego samochodu nie miała żadnego wpływu na podwyższenie jego wartości rynkowej. Zebrany materiał nie wskazuje, że naprawa uszkodzonego samochodu wynosi 100% jego wartości rynkowej sprzed dnia kolizji, bądź przekraczałyby znacznie określoną wartość rynkową pojazdu. Części zamienne oznaczone symbolami O i (...) spełniają standardy jakości określone przez producenta przedmiotowego samochodu, ich zastosowanie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

Części zamienne oznaczone symbolami (...) nie spełniają warunków jakości określonych przez producentów danego pojazdu. Programy komputerowe wykorzystywane do sporządzenia kalkulacji – kosztorysów naprawy pozwalają obsługującemu na wybór części zamiennych, jakie mają bądź mogą i powinny być użyte do naprawy. Dostępność części zamiennych alternatywnych tzw. zamienników uzależniona jest od ich dostępności w hurtowniach, program komputerowy służący do opracowania kosztorysu naprawy nie gwarantuje cen i dostępności tych części zamiennych. Zróznicowanie cen części zamiennych alternatywnych spowodowana jest ich produkcją w firmach nie związanych z producentami samochodów, oferowane części zamienne nie posiadają żadnych potwierdzonych przez producentów samochodów certyfikatów jakości, ich ceny są niższe od cen części zamiennych producenta danego samochodu. W przedmiotowym przypadku naprawa pozwalająca na przywrócenie stanu pojazdu do stanu sprzed kolizji możliwa jest wyłącznie poprzez zastosowanie naprawy zgodnej z technologią naprawy wskazaną przez producenta samochodu oraz zastosowaniu części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu lub części alternatywnych oznaczonych symbolem O. Pozwany sporządzając kalkulację naprawy nie uzasadnił w żaden sposób przyjętych „rabatów” – obniżenia kosztu materiału lakierniczego i obniżenia cen części zamiennych. Samochód osobowy B. (...) o nr rej. (...) był w pełni sprawny, posiadał aktualne badanie techniczne dopuszczające przedmiotowy pojazd do ruchu po drogach publicznych, był kompletny i w takim stanie powinien zostać oddany poszkodowanemu po przeprowadzonej naprawie.

(opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego – k. 167 - 184)

Na drzwiach lewych przednich i tylnych widoczne są zarysowania, otarcia i deformacje blachy poszyciowej wynikające z siły kontaktu kolizyjnego potwierdzającego aktywację poduszek gazowych – bocznej lewej i kurtyny lewej. Naprawa blacharsko – lakiernicza elementów drzwi przednich lewych oraz tylnych lewych z uwagi na aktywację poduszek gazowych (poduszka boczna lewa i kurtyna lewa) w pełni uzasadnia konieczność wymiany tych elementów samochodu. Wynika to z zachowania konstrukcyjnych założeń bezpieczeństwa biernego dotyczącego nadwozia przedmiotowego samochodu. Również kratka odpowietrzająca lewa jako element wykonany z tworzywa sztucznego może podczas naprawy blacharsko – lakierniczej ulec uszkodzeniu. Istnieje znaczne prawdopodobieństwo, że podczas demontażu lub montażu uszkodzone zostaną elementy mocowania. Zatem istnieje konieczność uwzględnienia wymiany tego elementu podczas procesu naprawy.

(opinia uzupełniająca biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego – k. 207 - 211)

Powyzszy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych dowodów, które Sąd uznał za wiarygodne.

W pierwszej kolejności wskazać należało, iż uwagi na śmierć biegłego T. P. oraz fakt, iż bez wyjaśnienia pozostałyby zastrzeżenia strony pozwanej zgłoszone do sporządzonej przez tego biegłego opinii, Sąd dopuścił dowód z opinii kolejnego biegłego na określoną uprzednio tezę dowodową. Tym samym w odniesieniu do ustalenia wysokości szkody w pojeździe powódki, Sąd oparł swoje ustalenia przede wszystkim na opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego J. F.. Opinię złożoną w niniejszej sprawie należało uznać za spójną i logiczną. Biorąc pod uwagę podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą. W ocenie Sądu, biegły zdecydowanie oraz merytorycznie odniósł się także w opinii uzupełniającej do wszelkich zastrzeżeń oraz pytań. Z opinii biegłego sądowego wynika jednoznacznie, iż elementy takie jak drzwi przednie lewe i drzwi przednie prawne, powinny podlegać wymianie, a nie tylko naprawie. Skoro bowiem, co przyznał sam pozwany po przedstawieniu mu przez powódkę wyników badań błędów w systemie komputerowym pojazdu, wymianie podlegają systemy airbeg (poduszka boczna i poduszka ochronna głowy przy drzwiach lewych), to biegły sądowy wyjaśnił, że siła wywołana aktywacją tychże poduszek spowodowała odkształcenia drzwi lewych kwalifikujące je do wymiany. Na marginesie dodać należało, iż wnioski tejsze opinii korespondują z wnioskami sformułowanymi przez biegłego T. P. w opinii podstawowej. Przede wszystkim także ten biegły zakwalifikował do

wymiany drzwi przednie lewe, drzwi tylne lewe, poduszkę powietrzną boczną lewą, poduszkę powietrzną dachową lewą i kratkę wlotu powietrza w błotniku tylnym lewym (k. 115).

Jednocześnie Sąd pominął dowód z opinii innego biegłego do spraw mechaniki samochodowej zgłoszony przez pełnomocnika w piśmie z dnia 18 listopada 2020 roku jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania. Należy bowiem zaznaczyć, iż pozwany

od samego początku wnosił jedynie o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej. Następnie z powodu śmierci pierwotnie powołanego biegłego Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego z zakresu mechaniki samochodowej uwzględniając przy tym wniosek pozwanego, aby był to również biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych (k. 158, k. 163). Biegły tychże specjalizacji wydał w przedmiotowej sprawie opinię podstawową i uzupełniającą. W ocenie Sądu, biegły J. F. w sposób wyczerpujący odniósł się w opinii uzupełniającej do kwestii uszkodzeń spornych elementów pojazdu, a co za tym idzie, brak było podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii kolejnego biegłego.

Za wiarygodne uznać należało także zeznania samej powódki w kwestii przyczyn i przebiegu zdarzenia szkodzącego, jak i jego następstw, gdyż były one jasne, spójne i w całości korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Oceniając dowód z załączonych przez powoda porozumień z podmiotami, które miały udzielić rabatów na części zamienne i materiały lakiernicze Sąd zwrócił uwagę, iż nie załączono listy punktów sprzedaży udzielonych rabatów, załącznika określającego wysokość tychże rabatów i opisu procesu współpracy, a zatem owe porozumienia nie mogą stanowić dowodu

na okoliczność, iż poszkodowana miała faktyczną możliwość skorzystania z rabatów i w jakiej wysokości. Poza tym powódka zaprzeczyła, aby pozwany w toku postępowania likwidacyjnego zaoferował jej skorzystanie z tychże rabatów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

Warunki odpowiedzialności pozwanej określają w przedmiotowej sprawie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy ubezpieczenia – art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c., art. 821 k.c. i art. 822 k.c., art. 436 § 2 k.c., a nadto ustawa z dnia 22 maja 2003 roku

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. 2019 r., poz. 2214 z zm.).

W niniejszej sprawie strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności na podstawie umowy odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Podniosła jednak, że wypłacona na rzecz powódki kwota jest adekwatna do poniesionej szkody mając na uwadze zakres uszkodzeń przedmiotowego pojazdu, wypłacając tytułem odszkodowania kwotę 10.747,18 złotych.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu

do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń

i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 roku, sygn. akt IV CKN 387/01,

LEX nr 141410, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 roku,

sygn. akt III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74 oraz orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 roku, sygn. akt I CR 151/88, LEX nr 8894). Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 3 kwietnia 2019 roku, sygn. akt II CSK 100/18, LEX nr 2648598, dla powstania roszczenia o naprawienie szkody w postaci kosztów naprawy pojazdu nie mają znaczenia późniejsze zdarzenia między innymi w postaci sprzedaży uszkodzonego lub już naprawionego pojazdu. Okoliczność, że poszkodowany nie czekając na wypłatę odszkodowania podejmuje decyzję o sprzedaży uszkodzonego samochodu, nie pozbawia go prawa do odszkodowania w wysokości odpowiadającej hipotetycznym kosztom naprawy, skoro rzeczywista naprawa nie stanowi warunku dochodzenia odszkodowania.

W konsekwencji poszkodowany w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, w przypadku szkody częściowej, może żądać odszkodowania w wysokości odpowiadającej niezbędnym i uzasadnionym ekonomicznie kosztom przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, także wtedy, gdy naprawy nie dokonał (lub dokonał jej częściowo) i sprzedał pojazd w stanie uszkodzonym. Nie można w takim stanie faktycznym ograniczać wysokości odszkodowania - podobnie, jak przy szkodzie całkowitej - do różnicy między wartością pojazdu przed uszkodzeniem a uzyskaną przez poszkodowanego ceną jego sprzedaży. Zbycie rzeczy jest uprawnieniem właściciela tak samo, jak korzystanie z niej. Skorzystanie z tego uprawnienia nie może ograniczać wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania, ubezpieczyciel sprawcy szkody powinien bowiem wyrównać uszczerbek w majątku poszkodowanego do pełnej wysokości szkody.

Jak wskazał zaś Sąd Najwyższy w aktualnym również na dzień dzisiejszy wyroku z 3 lutego 1971 roku (sygn. akt III CRN 450/70, OSNC 1971/11/205), o przywróceniu pojazdu do stanu poprzedniego można mówić jedynie wówczas, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym istotnym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku. Szkodę w rozumieniu art. 361 k.c. stanowi różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by w jego majątku istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 roku, sygn. akt II CR 425/72, OSNC 1973/6/111).

Trzeba wskazać, iż skoro naprawa pojazdu ma przywrócić go do stanu sprzed szkody, nie ma podstaw, aby w miejsce części oryginalnych zamontować zamienniki. Jeśli natomiast naprawa pojazdu doprowadzi do wzrostu jego wartości w porównaniu do stanu sprzed szkody, to należne odszkodowanie może ulec zmniejszeniu. Dopóki wykorzystanie części oryginalnych przy naprawie samochodu nie prowadzi jednakże do zwiększenia się jego wartości w stosunku do wartości, jaką posiadał przez wypadkiem, nie ma żadnych przeszkód do uwzględnienia ich cen w kosztach naprawy. W tych zaś przypadkach, gdy wykorzystanie części oryginalnych skutkuje przyrostem wartości auta, ubezpieczycielowi przysługuje żądanie obniżenia odszkodowania tj. ograniczenia go do sumy stanowiącej różnicę pomiędzy pełnym kosztem naprawy a kwotą odpowiadającą przyrostowi wartości auta. Uwzględnieniu przy ustaleniu tej relacji podlegają ceny części oryginalnych (wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 października 2014 roku, sygn. akt III Ca 673/14, LEX nr 2130679). Naprawa pojazdu nie może być źródłem wzbogacenia dla poszkodowanego, jednakże ciężar dowodu w tym zakresie powinien obciążać zakład ubezpieczeń. To on wywodzi bowiem skutki prawne z faktu zwiększenia wartości pojazdu po naprawie, gdyż skutkowałoby to zmniejszeniem należnego odszkodowania. Także względy celowościowe przemawiają za tym, aby ciężarem dowodu w tym zakresie obciążyć ubezpieczyciela, a nie poszkodowanego. Poszkodowany bowiem ma prawo oczekiwać, że kwota ubezpieczenia pokryje wszystkie koszty przywrócenia jego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę. Nie jest on zazwyczaj specjalistą w zakresie cen części i samochodu jako całości, gdyż nie prowadzi analiz z tym związanych, których na co dzień dokonuje ubezpieczyciel (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, sygn. akt III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112, wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 sierpnia 2016 roku, sygn. akt III Ca 698/16, LEX nr 2131811).

Podsumowując, dla określenia celowych, ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu uszkodzonego w kolizji z 30 września 2017 roku nie miało znaczenia, że powódka po tymże zdarzeniu naprawiła pojazd na własny koszt i ile faktycznie na to wydatkowała, a następnie sprzedała tak naprawiony pojazd. Nadal należało się jej odszkodowanie odpowiadające hipotetycznym kosztom naprawy z uwzględnieniem nowych, oryginalnych części zamiennych i według średniej stawki za roboczogodzinę w warsztatach dobrej jakości z rejonu (...).

Pozwany podniósł ponadto, iż zaoferował poszkodowanej możliwość zakupu części oryginalnych zamiennych i materiałów lakierniczych za ceny podane w kalkulacji. W ocenie Sądu, pozwany nie udowodnił, stosownie do art. 6 k.c., aby zaoferował poszkodowanej skorzystanie z jakichkolwiek rabatów, a nawet jeśli tak, to że poszkodowana faktycznie miała możliwość skorzystania z nich. Jak wynika nadto z opinii biegłego sądowego, naprawa zgodnie z podaną przez pozwanego kalkulacją, nie przywróciłaby pojazdowi do stanu sprzed szkody, skoro ubezpieczyciel nie zaakceptował części uszkodzeń i nie zakwalifikował niektórych elementów do wymiany oraz zastosował niewystępującą na rynku stawkę za roboczogodzinę, w konsekwencji ponad dwukrotnie zaniżył koszty naprawy. Nie ulega również wątpliwości, iż poszkodowana miała możliwość dokonania naprawy w wybranym przez siebie warsztacie naprawczym i nie była związana ewentualną ofertą zakładu ubezpieczeń w tym zakresie. Analogicznie poszkodowana nie miała obowiązku skorzystania z rabatów na materiały naprawcze oferowanych przez kooperantów ubezpieczyciela. Stanowisko to jest ugruntowane w orzecznictwie (uzasadnienia: uchwały Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 roku, sygn. akt III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51, wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 27 lutego 2020 roku, sygn. akt V ACa 599/19, LEX nr 3007953, wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 27 maja 2019 roku, sygn. akt III Ca 404/19, LEX nr 2716555). Wnioskowany przez stronę pozwaną dowód z opinii biegłego, w której biegły sporządził kalkulację naprawy z uwzględnieniem rabatu na części zamienne w wymiarze 12 % oraz rabatu na materiały lakiernicze w wysokości 40 % należało wobec tego pominąć, jako mający wykazać fakty nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy oraz jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania.

Jednocześnie podkreślić należało, iż bez znaczenia w niniejszym postępowaniu pozostawała okoliczność uszkodzeń karoserii przedmiotowego pojazdu powstałych przed kolizją, na które to wskazała sama powódka. Zgodnie ze stanowiskiem biegłego naprawa uszkodzeń kolizyjnych pojazdu nie mogła odbyć się bez wymiany drzwi lewych. Zatem, zdaniem Sądu, nawet jeżeli były jakieś otarcia na tychże drzwiach powstałe przed kolizją drogową z 30 września 2017 roku, a zatem uszkodzenia z nią niewiązane, to i tak uszkodzenia kolizyjne kwalifikowały drzwi do wymiany.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał, iż celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki B. po kolizji z 30 września 2017 roku wynoszą 23.978 złotych.

Na etapie postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił poszkodowanej tytułem odszkodowania kwotę 10.747,18 złotych. Tym samym do zapłaty pozostawała różnica w wysokości 13.230,82 złotych.

Ponadto strona powodowa dochodziła kwoty 407,97 złotych w związku z koniecznością poniesienia kosztów czynności niezbędnych do weryfikacji wysokości szkody, zgodnie z fakturą VAT nr (...). Podjęcie ich pozostaje, w ocenie Sądu, w związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodowym, gdyby bowiem nie kolizja drogową oraz gdyby ubezpieczyciel wypłacił całość należnego odszkodowania na etapie postępowania likwidacyjnego, to konieczność wykonania dodatkowych badań nigdy nie miałyby miejsca. Powódka w celu wykazania konieczności wymiany poduszek powietrznych i podzespołów z tym związanych, a w konsekwencji oszacowania rzeczywistego kosztu przywrócenia jej samochodu do stanu sprzed szkody, musiała skorzystać z pomocy profesjonalisty, gdyż sama nie posiada wiedzy w tym zakresie. Trzeba przy tym dodać, iż koszt oszacowany w prywatnej opinii i wynikający z opinii biegłego sądowego pokrywają się, a zatem rzeczoznawca i biegły byli zgodni, że ubezpieczyciel znacznie zaniżył należne powodce odszkodowanie. Zgodnie zaś z uchwałą 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2019 roku, sygn. akt III CZP 99/18, OSNC 2020/2/13 poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych

z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania.

Tym samym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę w łącznej wysokości 13.638,79 złotych (13.230,82 zł + 407,97 zł).

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.p.c.

w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zasądzając odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 13.638,79 złotych

od dnia 15 listopada 2017 roku zgodnie z żądaniem strony powodowej. Natomiast odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 407,97 złotych należało zasądzić dopiero od dnia 3 września 2018 roku tj. od dnia sporządzenia przez stronę pozwaną odpowiedzi na pozew. Powódka żądała bowiem zasądzenia odsetek od tej należności od dnia wytoczenia powództwa, ale roszczenie w tym zakresie zostało zgłoszone pozwanemu skutecznie dopiero w chwili doręczenia mu odpisu pozwu i dopiero od tego momentu biegł termin wynikający

z przywołanych powyżej przepisów do spełnienia świadczenia odszkodowawczego. Skoro jednak już przed upływem 30 dni pozwany w odpowiedzi na pozew odmówił rekompensaty kosztów prywatnej opinii, to już od tego momentu popadł w opóźnienie ze spełnieniem tego świadczenia.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo.

Mając na względzie, iż powódka wygrała niniejszą sprawę w przeważającej części (95%), o kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., zasądzając

od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz K. F. kwotę 4.733 złote tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą to składają się następujące kwoty: 3.600 złotych wynagrodzenia występującego w sprawie pełnomocnika będącego radcą prawnym (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265), 17 złotych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 526 złotych opłaty sądowej od pozwu, 400 złotych zaliczki na biegłego oraz 190 złotych opłaty sądowej od rozszerzonej części powództwa.

Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Zgierzu poniósł tymczasowo koszty w łącznej wysokości 2.306,61 zł, na które to składają się koszty wynagrodzenia biegłych w wysokości 266,04 złotych (k. 124), 421,07 złotych (k. 147), 1.133,65 złote (k. 186) oraz 485,85 złotych (k. 213). Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 755) w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. należało nakazać pobranie powyższej kwoty od pozwanego.